

Publicerad 2010-08-26 15:56 av hippiedanjel

så förlorade jag mitt allt

hon som alla drömmer om

hon som alla drömmer om.

det droppar röda droppar mot snön,
dom påminner om rosorna som jag tyckte en gång var vackra,
mina tankar svävar iväg å ja tappar sammanhanget i hennes närhet,
hon är så älskad, hon är det vackraste jag vet,

det sägs att tiden läker alla sår,
men tiden på andra sidan har stått still i flera år,
ja sitter här i skuggan å filosoferar,
jag sitter här å lider av att nästan alla mej ignorerar,
självömkans krafter är äckligt starka,
inte konstigt att man bara vill knarka,
där kom det ett nödrim,
för mina tankar är spridda dom ett fiskstimm,

när nålen gräver sej in i min ven,
så känner jag för en stund lite solsken,
jag har nästan förblödit sedan förra skrivandet,
jag skar mej själv för att stoppa mitt lidande,
men när dom stack nålen i min ven, kände ja ändå lite solsken,
jag sitter inlåst bakom galler, i statens händer,
jag vill bara gråta för ingenting händer.

jag skriver ut mina känslor på en kvart,
min sorg är stor å mitt hjärta är ganska svart,
men jag ska inte gnälla, för du kanske inte min situation kan föreställa,

men hon som får alla att le,
vi var älskande alver å hon var min lycko fee,
allt jag nu önskar är att hon låg här brevid,
jag kan aldrig glömma våran underbara tid,

om man en gång har haft en riktig ängel,
om man en gång haft en fridlyst blomma,
om man en gång har haft det vackraste,

är det svårt att gå tebax till sej själv å gå vidare,
för när man förlorat något så vackert så får man så mycke lidande.

vi svävade högt över himlen med flätade fingrar,
vi älskade å skrek i extas när hon fälde ut sina vingar,
vi under alla stjärnor låg å stirrade,
vi försökte räkna men blev alltid förvirrade,
vi brukade gunga i gungan som ingen kan se,
vi gungade fram å tebax å ja kunde inte av henne ögon sluta le,
min dröm vill sova men min längtan är alltid vaken,
det mina ord säger är att ingen av oss skämdes när vi låg utan å hon var naken,
vi älskade överallt, även på vinter när det var tjugofem grader kallt,
men som allt för bra så förlorade jag henne fastän ja var trogen,
allt kanske handlade om mitt drogande å att ja var stängd å övermogen,

min bror gick vidare till en annan kropp,
ja grät å ja skrek å det tog aldrig stopp,
jag bestämde mej för att stänga ute alla mäniskor,
även min ängel så ja inombords dog,
så förlorade jag allt, jag tog allt förgivet å allt var kallt,
nu när jag är vaken kan jag med mina ögon se,
varför hennes tårar alltid var där å ja hade inget kvar att ge,
för knarket tog mitt allt, nu är jag ensam å allt känns så kallt.

snälla älska mej.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren hippiedanjel med Poeter.se id #34432 innehar upphovsrätten